

Arrest

nr. 283 754 van 24 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en wordt vertegenwoordigd door X en X, op 8 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 oktober 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 december 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 december 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers moeder, vergezeld door haar drie minderjarige kinderen, dient op 8 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt negatief afgesloten met arrest nr. 277 848 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 26 september 2022, waarbij de moeder niet wordt erkend als vluchteling en haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

1.2. Op 5 september 2019 wordt namens verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 6 oktober 2022 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.09.2019 werd ingediend en op datum van 14.01.2022 werd geactualiseerd door :

[E., P.] [R.R.:...]

nationaliteit: Nigeria

geboren te Benin City op [xx.xx.2014]

adres: [...]

wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder: [J.M.I.] [R.R. ...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Op 01.03.2019 kwam betrokkene samen met zijn moeder naar België. Betrokkene volgde als minderjarige mee de asielprocedure van zijn moeder, die wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 25.09.2022 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielprocedure – namelijk net geen twee jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in België naar school gaat en dat hij door een terugkeer naar Nigeria een schooljaar zal verliezen. Het feit dat hij hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft de wettelijk vertegenwoordiger van betrokkene steeds geweten dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien kan er redelijkerwijze, gelet op de nog jonge leeftijd van betrokkene (met name acht jaar), van uit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan hij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij bij een terugkeer gescheiden zal worden van zijn vader, wat een onherstelbaar nadeel zou zijn. Hij wijst er op dat zijn vader verblijfsgerechtigd is, dat zij een hechte band hebben en dat een terugkeer dan ook een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een gelegaliseerde Nigeriaanse geboorteakte, een toestemming van de moeder om te verblijven bij de vader, de verblijfstitel van zijn vader, de aankoopakte van een woonhuis op naam van de wettelijke echtgenote van zijn vader, enkele loonfiches van zijn vader uit 2019 en bijhorende interim arbeidsovereenkomsten evenals een attest van de mutualiteit. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt namelijk dat hij niet met zijn vader samenwoont, meer nog zijn vader kan niet aangetroffen worden op het Belgische grondgebied daar hij zeer veel in het buitenland (met name in Afrika) verblijft (zie info van de

politiediensten van Temse dd. 05.02.2022). Betrokkene verbleef slechts zeer kort én tijdelijk bij zijn vader in 2020, omdat zijn moeder dakloos dreigde te worden (zie proces verbaal met nr. G 014595/20 van 01.10.2020). Bovendien blijkt uit het rijksregister van zijn vader dat hij werd afgevoerd van ambtswege op 04.07.2022 en dat zijn verblijfskaart (F+-kaart) werd gesupprimeerd op 13.07.2022. Betrokkene verblijft dan ook bij zijn moeder, die zijn enige zorgfiguur is. Dit wordt bevestigd door de verklaringen van zijn moeder dd. 12.01.2022 waarin zij duidelijk stelt dat zij geen enkel meer contact meer hebben met de vader van [P.] en dit sinds mei 2021. We stellen dus vast dat er geen sprake is van effectieve banden tussen vader en zoon. Meer nog, hoewel huidige aanvraag 9bis ingediend werd door de vader als wettelijk vertegenwoordiger, kan hij door onze diensten niet aanvaard worden als wettelijk vertegenwoordiger van zijn zoon daar hij niet aangetroffen kan worden op het Belgische grondgebied, daar hij geen enkel contact meer heeft met zijn zoon en hij bovendien is afgevoerd van ambtswege sinds 04.07.2022. De wettelijk vertegenwoordiger van betrokken minderjarige is dan ook zijn moeder, waarmee hij samenwoont en die de enige zorgfiguur is. Van enige schending van artikel 8 EVRM in dit verband is dan ook geen sprake. De bestaande gezinseenheid van betrokkene, bestaande uit zijn moeder, zijn jongere broer en jongere zus, blijft volledig behouden daar geen enkel gezinslid over verblijfsrecht in België beschikt. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er hinderpalen zijn om het gezinsleven verder te zetten in Nigeria. Zijn moeder beschikt over een zeer ruim familiaal netwerk in Nigeria (bestaande uit haar ouders, zeven zussen en twee broers) waarop zij eventueel een beroep kunnen doen. Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. We merken op dat het aanhalen van dit element toch enigszins misplaatst is, aangezien betrokkene een minderjarig kind is van slechts acht jaar.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij zich goed geïntegreerd zou hebben en dat hij hier een sociaal netwerk opgebouwd zou hebben) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het VN-Kinderrechtenverdrag, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven." Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. Door de verzoekende partij werd de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend voor de minderjarige [P.].

De aanvraag werd derhalve niet ingediend in naam van de moeder of vader van de minderjarige. De ouders traden enkel op als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind.

De aanvraag dient dan ook te worden beoordeeld vanuit het gezichtspunt van de minderjarige [P.], aangezien enkel in naam van de minderjarige een aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend. Daarbij dient te worden benadrukt dat een minderjarig kind niet verantwoordelijk kan zijn voor de keuzes die zijn moeder of vader hebben gemaakt.

De minderjarige is immers volledig afhankelijk van zijn ouders.

Het is daarom onzorgvuldig en kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat de ouders van verzoekers wisten dat hun verblijf slechts tijdelijk werd toegestaan en dat zij met de minderjarige [H.] kunnen terugkeren naar Nigeria.

Zo stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing onder meer:

Bovendien heeft de wettelijk vertegenwoordiger van betrokkene steeds geweten dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

(stuk 1, pagina 1)

Dat de ouders van de minderjarige [P.] in België verblijven en niet terugkeren naar Nigeria, vormt voor de minderjarige [P.] zelf een feit waaruit buitengewone omstandigheden voor hen volgen. Zijn moeder, momenteel zijn enige zorgfiguur, verblijft in België. Dit staat vast en wordt erkend door verweerder. Hierdoor kan de minderjarige onmogelijk België verlaten. Dit maakt voor hem - aangezien enkel voor hem een aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend en de bestreden beslissing enkel dient gericht te zijn aan de minderjarige [P.] - een buitengewone omstandigheid uit.

De minderjarige [P.] draagt hiertoe dus zelf geen verantwoordelijkheid, terwijl dit ten onrechte door de gemachtigde wordt geponeerd in de bestreden beslissing als een reden om de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden te ontkrachten.

De aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd enkel ingediend op naam van de minderjarige. Er dient derhalve (enkel) vanuit de opgeworpen situatie namens de minderjarige [P.] te worden beoordeeld of er voor hem "buitengewone omstandigheden" zijn.

Verzoeker is afhankelijk van zijn ouders. Hij is niet in staat (en kunnen evenmin in staat worden geacht) om zelfstandig – m.a.w. buiten zijn ouders om – zijn leven vorm te geven en dus een aanvraag via de gewone procedure in te dienen, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Er diende derhalve enkel te worden onderzocht of er in hoofde van de minderjarige zelf buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Er dient dus niet te worden onderzocht of er in hoofde van de ouders van de minderjarige buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

Er is tussen de minderjarige en zijn ouders een afhankelijkheidsband. Hij kan niet zelf een aanvraag via de gewone procedure indienen, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De minderjarige kan evenmin verantwoordelijk worden geacht voor de handelingen van zijn ouders.

Voor de minderjarige - voor wie de aanvraag uitsluitend werd ingediend - maakt de aanwezigheid van zijn moeder (en voorheen ook vader) in België derhalve een buitengewone omstandigheid uit.

Ten onrechte werd hiermee niet op een zorgvuldige wijze rekening gehouden in de bestreden beslissing.

De minderjarige [P.] kan bovendien niet worden geacht zich bewust te zijn van zijn verblijfsrechtelijke situatie, laat staan dat hij verantwoordelijk moet geacht worden voor de gedragingen van zijn ouders (bv. indien zijn moeder niet vrijwillig terugkeert naar Nigeria na afloop van de procedure tot internationale bescherming).

Het oordeel van de gemachtigde is hierom onzorgvuldig, gelet op de vereisten van 9bis Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. In de aanvraag tot machtiging van verblijf van 5 september 2019 werd door de verzoekende partij benadrukt dat zowel de moeder als de vader van de minderjarige [P.] woonachtig zijn in België.

In bestreden beslissing wordt dit weergegeven als volgt: "Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij bij een terugkeer gescheiden zal worden van zijn vader, wat een onherstelbaar nadeel zou zijn. Hij wijst er op dat zijn vader verblijfsgerechtigd is, dat zij een hechte band hebben en dat een terugkeer dan ook een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM" (stuk 1, pagina 2).

Zowel de moeder als vader van de minderjarige [P.] vormen zijn wettelijke vertegenwoordigers.

De situatie tussen beide ouders, die beide samenwonend waren, wijzigde ondertussen. Het kwam tot een conflict, waardoor zij niet langer samenwonend zijn. Het laatste contact dateert van mei 2021. De vader van [P.] verblijft in Afrika.

Hierdoor stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing: "We stellen dus vast dat er geen sprake is van effectieve banden tussen vader en zoon. Meer nog, hoewel huidige aanvraag 9bis ingediend werd door de vader als wettelijk vertegenwoordiger, kan hij door onze diensten niet aanvaard worden als wettelijk vertegenwoordiger van zijn zoon daar hij niet aangetroffen kan worden op het Belgische grondgebied, daar hij geen enkel contact meer heeft met zijn zoon en hij bovendien is afgevoerd van ambtswege sinds 04.07.2022. De wettelijk vertegenwoordiger van betrokken minderjarige is dan ook zijn moeder, waarmee hij samenwoont en die de enige zorgfiguur is" (stuk 1, pagina 2).

De verzoekende partij merkt evenwel op dat de vader van de minderjarige [P.] nog steeds zijn wettelijke vertegenwoordiger is. Hij verloor zijn hoedanigheid van vader niet, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde stelt. De afstand tussen vader en kind doet hieraan geen afbreuk.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom onzorgvuldig, gelet op de vereisten van 9bis Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Het opleggen van de verplichting om af te reizen naar Nigeria, is in strijd met de primaire en private belangen van de minderjarige [P.].

Verzoeker werd geboren op [...] 2014 te Benin City, maar hij verliet dit land en kwam met zijn moeder naar België toe. Hij arriveerde op 1 maart 2019 en verbleef sindsdien onafgebroken in België. Hij verloor zijn band met Nigeria. Hij groeide op in België en gaat alhier naar school. De situatie van de minderjarige [P.] werd benadrukt in de aanvraag tot machtiging van verblijf van 5 september 2019.

De omgeving alwaar de minderjarige derhalve is opgegroeid, is op geen enkele manier te vergelijken met Nigeria, waardoor zijn belangen ernstig worden geschaad indien hij, louter voor het indienen van de aanvraag tot machtiging van verblijf, zou dienen af te reizen naar Nigeria.

Dat de minderjarige zonder legaal verblijf in België woonachtig is, zoals de gemachtigde stelt, doet hieraan geen afbreuk aangezien de minderjarige op geen enkele manier verantwoordelijk is voor de keuzes die door zijn ouders werden gemaakt.

Het opleggen van de verplichting aan de minderjarige om, voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, voor een lange en onzekere periode naar Nigeria af te reizen - waarmee de minderjarige geen enkele band meer heeft en waardoor zijn scholing in België wordt afgebroken - is manifest in strijd met de primaire en private belangen van de minderjarige.

De minderjarige vormt een kwetsbaar persoon. Gelet op wat de minderjarige in zijn jonge leven reeds meemaakte, in acht genomen de situatie van zijn ouders, mag het daarenboven duidelijk zijn dat hij nog kwetsbaarder is dan een "modaal" kind.

Daarbij moet ook worden gewezen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind.

De vereiste van effectieve rechtsbescherming maakt het noodzakelijk dat de Raad de bestreden beslissing nog intensiever toetst wanneer er grondrechten van het kind in het geding zijn.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige zijn vertrouwde omgeving andermaal moet achterlaten, zijn vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet.

De verzoekende partij benadrukt ten stelligste dat, nog los van het gegeven dat een verhuis altijd een "life-event" is, het in casu niet gaat om een eenmalige verhuis maar een zoveelste verandering op rij en

het niet gaat om een verhuis waarbij niet danig veel verandert in de thuissituatie. De bevolen verhuis vormt een inbeuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind. De aanwezigheid van de moeder van de minderjarige [P.] verandert hier niet veel aan. Ter zake kan worden gewezen op verschillende (publiek gemaakte) studies waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers doorgaans meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn en opgroeien in een omgeving waar onder-steuning voor het gezin en de opvoeding verre van optimaal is. Ze hebben te maken met een opeen-stapeling van risicofactoren die hun ontwikkeling bedreigen. Daar waar andere kinderen en hun ouders voldoende veerkracht, vertrouwen en flexibiliteit hebben om een verhuizing het hoofd te bieden, ontbreken dergelijke beschermende factoren vaak in het leven van een asielzoekerskind. Het veelvuldig verhuizen vormt daarom een extra ontwikkelingsrisico voor asielzoekerskinderen¹.

Daarnaast komt ook het recht op onderwijs in het gedrang.

Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, rijst de vraag naar de uitwisseling van informatie tussen scholen over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven. Deze uitwisseling is volledig absent indien verzoeker zou terugkeren naar Nigeria. Hiermee heeft de gemachtigde geen rekening gehouden in de gemaakte beoordeling, zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

De volledige omgeving en leefwereld van de minderjarige [P.] dreigt bovendien te worden doorbroken.

De terugkeer naar Nigeria (een voor verzoeker onbekend land, dat haaks staat op de cultuur en omgeving waar hij is opgegroeid) heeft een verstrekkende, negatieve impact voor verzoeker waarmee de gemachtigde op een onzorgvuldige manier rekening heeft gehouden. De impact van een gedwongen verhuis naar Nigeria, voor een langdurige en onzekere periode en dit louter voor het indienen van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, wordt hiermee schromelijk onderschat door de gemachtigde. De volledige omgeving en leefwereld van de minderjarige [P.] dreigt hierdoor te worden doorbroken. Hij zou terecht komen in een land (Nigeria) dat hij niet kent. De cultuur en omgeving in Nigeria zijn volkomen verschillend en staat haaks op hetgeen waarmee hij vertrouwd is gedurende zijn langdurige afwezigheid uit Nigeria en zijn langdurige aanwezigheid (sinds 1 maart 2019) in België.

De bestreden beslissing doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige kinderen.

Deze belangen werden onvoldoende in overweging genomen door de gemachtigde, dan wel onzorgvuldig beoordeeld."

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afge-geven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van de verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient het bestuur na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.4. In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat aan de hand van de in de aanvraag aangebrachte gegevens niet afdoende is aangetoond dat verzoeker een aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.5. In zijn verblijfsaanvraag riep verzoeker de volgende buitengewone omstandigheden in:

“Verzoeker gaat sinds vorig schooljaar naar school. Hij is voor dit jaar ook regelmatig ingeschreven in een school in het Vlaams onderwijs.

De terugkeer van verzoeker naar Nigeria zal een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengen gelet op het feit dat hij zijn schooljaar gaat verliezen.

De terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst zal een scheiding met zijn vader met zich meebrengen.”

2.6. Inzake de ingeroepen scheiding van zijn vader indien hij de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging moet indienen, motiveert verweerder in de bestreden beslissing als volgt:

“[...] Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt namelijk dat hij niet met zijn vader samenwoont, meer nog zijn vader kan niet aangetroffen worden op het Belgische grondgebied daar hij zeer veel in het buitenland (met name in Afrika) verblijft (zie info van de politiediensten van Temse dd. 05.02.2022). Betrokkene verbleef slechts zeer kort én tijdelijk bij zijn vader in 2020, omdat zijn moeder dakloos dreigde te worden (zie proces verbaal met nr. G 014595/20 van 01.10.2020). Bovendien blijkt uit het rijksregister van zijn vader dat hij werd afgevoerd van ambtswege op 04.07.2022 en dat zijn verblijfskaart (F+-kaart) werd gesupprimeerd op 13.07.2022. Betrokkene verblijft dan ook bij zijn moeder, die zijn enige zorgfiguur is.

Dit wordt bevestigd door de verklaringen van zijn moeder dd. 12.01.2022 waarin zij duidelijk stelt dat zij geen enkel meer contact meer hebben met de vader van [P.] en dit sinds mei 2021. We stellen dus vast dat er geen sprake is van effectieve banden tussen vader en zoon. Meer nog, hoewel huidige aanvraag 9bis ingediend werd door de vader als wettelijk vertegenwoordiger, kan hij door onze diensten niet aanvaard worden als wettelijk vertegenwoordiger van zijn zoon daar hij niet aangetroffen kan worden op het Belgische grondgebied, daar hij geen enkel contact meer heeft met zijn zoon en hij bovendien is afgevoerd van ambtswege sinds 04.07.2022. De wettelijk vertegenwoordiger van betrokken minderjarige is dan ook zijn moeder, waarmee hij samenwoont en die de enige zorgfiguur is. Van enige schending van artikel 8 EVRM in dit verband is dan ook geen sprake. De bestaande gezinseenheid van betrokkene, bestaande uit zijn moeder, zijn jongere broer en jongere zus, blijft volledig behouden daar geen enkel gezinslid over verblijfsrecht in België beschikt. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er hinderpalen zijn om het gezinsleven verder te zetten in Nigeria. Zijn moeder beschikt over een zeer ruim familiaal netwerk in Nigeria (bestaande uit haar ouders, zeven zussen en twee broers) waarop zij eventueel een beroep kunnen doen. Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Verzoeker wijst erop dat, in tegenstelling tot wat verweerder stelt, zijn vader nog steeds zijn wettelijk vertegenwoordiger is en hieraan geen afbreuk wordt gedaan door de afstand tussen hem en zijn vader. Zelfs voor zover hij op dit punt kan worden gevolgd, weerlegt verzoeker hiermee de beoordeling niet dat op grond van de band met zijn vader geen buitengewone omstandigheid kan worden vastgesteld, nu hij sinds mei 2021 geen contact meer had met zijn vader, zijn vader niet meer kan worden aangetroffen op het Belgische grondgebied en op 4 juli 2022 werd afgevoerd van ambtswege en actueel geen effectieve gezinsbanden meer blijken. Deze vaststellingen worden door verzoeker niet weerlegd en volstaan ruimschoots om te besluiten dat op grond van de ingeroepen band tussen verzoeker en zijn vader geen buitengewone omstandigheid kan blijken. Verzoeker bevestigt bovendien uitdrukkelijk dat hij een laatste keer contact had met zijn vader in mei 2021 en deze momenteel in Afrika verblijft. Verzoekers kritiek is hooguit gericht tegen een bijkomende en niet-determinerende motivering in de bestreden beslissing en de eventuele gegrondheid ervan kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van deze beslissing. Een voldoende belang bij voormelde kritiek is dan ook niet voorhanden.

2.7. Waar verzoeker zich in zijn aanvraag, om de buitengewone omstandigheden te onderbouwen, beriep op zijn scholing in België en de mogelijkheid van het verlies van een schooljaar bij terugkeer naar Nigeria, motiveert verweerder in zijn beslissing verder als volgt:

"[...] Het feit dat hij hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft de wettelijk vertegenwoordiger van betrokkene steeds geweten dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien kan er redelijkerwijze, gelet op de nog jonge leeftijd van betrokkene (met name acht jaar), van uit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan hij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk)."

Verzoeker betoogt dat zijn recht op onderwijs wel degelijk in het gedrang komt. Hij wijst op een eventuele aanpassingsperiode die een invloed kan hebben op de studieprestaties en stelt zich de vraag "naar de uitwisseling van informatie tussen scholen over [zijn] functioneren [...], zodat [hem] een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven". Hij betoogt dat deze uitwisseling bij een terugkeer naar Nigeria "volledig absent" is en hiermee onterecht geen rekening is gehouden.

Met deze uiteenzetting blijft verzoeker in gebreke concreet in te gaan op de door verweerder voorziene motieven en deze te weerleggen. Hij toont niet aan dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van

verweerder om te oordelen dat, enerzijds, niet blijkt dat een voor verzoeker passende scholing niet eveneens voorhanden is in het land van herkomst en, anderzijds, dat gelet op verzoekers nog jonge leeftijd kan worden aangenomen dat hij over voldoende aanpassingsvermogen beschikt op het vlak van de taal, waarvan hij trouwens al minstens noties heeft, en het onderwijs in het land van herkomst. In deze gegeven omstandigheden kan hij niet overtuigen dat zijn recht op onderwijs in het gedrang zou komen als gevolg van de bestreden beslissing. Er blijkt daarnaast niet dat verzoeker in zijn aanvraag had gewezen op specifieke aanpassingsproblemen om aan te sluiten bij het onderwijs in zijn land van herkomst die een wezenlijke invloed zouden kunnen hebben op zijn studieprestaties of op enig probleem op het vlak van de uitwisseling van informatie tussen scholen bij terugkeer naar het land van herkomst. Hij kan in zijn middel dan ook niet dienstig aanvoeren dat hiermee onterecht geen rekening is gehouden. Verzoeker beperkt zich op dit punt trouwens ook tot algemene overwegingen die hij niet concreet toepast op zijn persoonlijke situatie. De Raad ziet ook niet in waarom de moeder eventuele relevante gegevens niet kan doorgegeven aan zijn nieuwe school opdat een gepaste begeleiding kan worden voorzien.

2.8. Verzoeker benadrukt verder dat de aanvraag om verblijfsmachtiging enkel werd ingediend voor hem als minderjarig kind, en niet voor zijn moeder of vader. Hij is van mening dat met dit gegeven niet, minstens onvoldoende, rekening is gehouden. Hij stelt dat de aanvraag dan ook dient te worden beoordeeld vanuit zijn situatie als minderjarig kind en dat hij als minderjarige niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor de keuzes die zijn ouders hebben gemaakt. Hij is immers volledig afhankelijk van zijn ouders. Hij acht de stellingen in de bestreden beslissing dat *“zijn moeder [...] wist dat haar verblijf slechts tijdelijk werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten”* en dat zijn *“wettelijk vertegenwoordiger [...] steeds [heeft] geweten dat zijn scholing plaatsvond in illegaal verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen”* dan ook onzorgvuldig en kennelijk onredelijk. Hij betoogt dat het gegeven dat zijn ouders in België verblijven en niet terugkeren naar Nigeria voor hem een feit is dat wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt. Er wordt volgens hem miskend dat de aanvraag enkel voor hem als minderjarige werd ingediend.

De Raad brengt in herinnering dat het de aanvrager toekomt om in zijn verblijfsaanvraag op duidelijke wijze de ingeroepen buitengewone omstandigheden te omschrijven. Verzoeker beriep zich in zijn aanvraag, om aan te tonen dat hij is verhinderd de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland in te dienen, enkel op de aanwezigheid van zijn vader in België en zijn scholing in dit land. Op de beoordeling in de bestreden beslissing hieromtrent werd reeds ingegaan. Op geen enkele wijze gaf verzoeker in zijn aanvraag aan dat er op grond van de band met zijn moeder of haar aanwezigheid in België enige belemmering bestond voor hem om de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure vanuit het buitenland. Verzoeker kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat de aanwezigheid van zijn moeder in België onterecht niet werd aanvaard als buitengewone omstandigheid of dat deze onterecht niet in rekening werd gebracht.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder het gegeven heeft miskend dat de aanvraag enkel voor hem werd ingediend en niet mede voor zijn ouders. De bestreden beslissing maakt er immers uitdrukkelijk melding van dat de aanvraag is ingediend voor een minderjarig kind en dat dit kind hiervoor werd vertegenwoordigd door een van zijn wettelijk vertegenwoordigers. Ook in de verdere motivering wordt duidelijk aangegeven dat de aanvraag enkel is ingediend voor de minderjarige verzoeker en niet voor zijn ouders.

Verzoeker richt zich met zijn kritiek voornamelijk op de volgende passages in de bestreden beslissing:

“Op 01.03.2019 kwam betrokkene samen met zijn moeder naar België. Betrokkene volgde als minderjarige mee de asielprocedure van zijn moeder, die wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.”

en

“Bovendien heeft de wettelijk vertegenwoordiger van betrokkene steeds geweten dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.”

Deze eerste passage handelt niet specifiek over een van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden. Het tweede motief stelt louter dat de wettelijk vertegenwoordiger van verzoeker steeds moet hebben geweten dat de scholing plaatsvond in precair verblijf. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan uit deze motivering niet blijken dat verweerder verzoeker verantwoordelijk acht voor een

door zijn moeder gemaakte keuze. Ook uit de overige motieven blijkt zulks niet. De Raad merkt verder op dat de motivering inzake de scholing in België in haar geheel moet worden gelezen. Hieruit blijkt dat verweerder wel degelijk oog heeft gehad voor de belangen van verzoeker als minderjarige. Verzoeker toont niet aan dat zijn belangen als minderjarige onvoldoende centraal zijn gesteld.

Net omwille van verzoekers belangen als minderjarige en, rekening houdend met zijn leeftijd, de volledige afhankelijkheid van zijn moeder, kan het bovendien niet als kennelijk onredelijk of onzorgvuldig worden beschouwd waar verweerder in zijn beslissing de situatie van verzoeker niet volledig los heeft bekeken van deze van zijn moeder. Dit neemt weliswaar niet weg dat de situatie van verzoeker als een minderjarig kind op haar eigen merites diende te worden beoordeeld en zijn belangen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden centraal dienden te worden geplaatst. Er kan worden aangenomen dat verweerder dit heeft gedaan. Zo ging verweerder in op de scholing van verzoeker in België en ging hij na of verzoeker zijn scholing kan verzetten in het land van herkomst en of hij een voldoende aanpassingsvermogen heeft aan de taal en het onderwijs in dit land. Hij oordeelde dat dit het geval is. Nog had verweerder oog voor de bestaande gezinseenheid van verzoeker met zijn moeder en zijn jongere broer en zus. Hij wees erop dat geen enkel gezinslid verblijfsgerechtigd is in België en er geen hinderpalen blijken voor een verderzetting van het gezinsleven in het land van herkomst, waar de moeder bovendien nog beschikt over een zeer ruim familiaal netwerk.

Verzoeker kan met zijn betoog niet overtuigen dat verweerder een van de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden, met name enerzijds de aanwezigheid van zijn vader in België en anderzijds zijn scholing in België, onterecht niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheden of bij zijn beoordeling hieromtrent onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Louter ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers moeder, net als verzoeker zelf en zijn overige gezinsleden, actueel onder bevel staat om het grondgebied te verlaten. Verzoeker is momenteel acht jaar oud en is, zoals hij zelf ook aangeeft, volledig afhankelijk van zijn moeder. Er kan niet worden ingezien dat verzoeker zonder zijn moeder alleen in België kan verblijven, of dat zulks in zijn hoger belang als kind is. De vraag kan in alle ernst worden gesteld wat verzoeker met zijn huidige beroeps-procedure beoogt, en hoe dit zijn hoger belang als kind dient, waar hij erkent dat zijn vader momenteel in Afrika verblijft en zijn moeder onder bevel staat om het grondgebied te verlaten zonder dat blijkt dat zij ook een verblijfsaanvraag indiende bij het bestuur.

2.9. Verzoeker betoogt verder dat een terugkeer naar Nigeria in strijd is met zijn *“primaire en private belangen”*. De Raad benadrukt in dit verband dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten is, maar enkel een antwoord vormt op een door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder diende in zijn beslissing enkel te beoordelen of de ingeroepen elementen daadwerkelijk buitengewone omstandigheden uitmaken en diende, indien hij vaststelde dat dit niet het geval, de aanvraag onontvankelijk te verklaren. In zoverre verzoeker thans inroept dat hij niet kan terugkeren naar Nigeria omdat hij sinds 1 maart 2019 in België verblijft en zijn band met Nigeria zou hebben verloren, de situatie in Nigeria *“haaks [zou staan] op de cultuur en omgeving waar hij is opgegroeid”*, het niet in zijn belang is om zijn vertrouwde situatie in België achter te moeten laten en een gedwongen verhuis een inbreuk dreigt teweeg te brengen op zijn verdere ontwikkeling als kind, waarbij hij ook verwijst naar enkele studies, kan de Raad enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker deze elementen in zijn aanvraag heeft aangebracht als buitengewone omstandigheden. Verweerder diende deze elementen dan ook niet te betrekken in zijn beoordeling. Het komt ook niet aan de Raad om, optredend als annulatierechter, deze voor het eerst in de voorliggende procedure ingeroepen elementen alsnog, in de plaats van het bevoegde bestuur, te beoordelen.

2.10. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

2.11. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

2.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie-en gezinsleven'*, noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). In de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 van het EVRM wordt een groot gewicht verleend aan het hoger belang van het kind (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Verzoeker betwist de motieven in de bestreden beslissing niet dat hij zijn vader sinds mei 2021 niet meer heeft gezien, dat deze actueel in Afrika verblijft en dat een actuele gezinsband met zijn vader niet blijkt. Evenmin betwist hij de motieven in deze beslissing inzake zijn gezinsleven met zijn moeder en jongere zus en broer en die luiden dat de *"bestaande gezinseenheid [...] volledig behouden [blijft] daar geen enkel gezinslid over verblijfsrecht in België beschikt. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er hinderpalen zijn om het gezinsleven verder te zetten in Nigeria. Zijn moeder beschikt over een zeer ruim familiaal netwerk in Nigeria."* In de gegeven omstandigheden toont hij niet aan dat zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven, of nog zijn (hoger) belang als minderjarige, wordt miskend. Rekening houdend met zijn nog jonge leeftijd kan worden aangenomen dat het hoger belang van verzoeker er in de eerste plaats in bestaat dat hij niet wordt gescheiden van zijn moeder die de zorg voor hem draagt.

Wat het recht op privéleven van de minderjarige betreft, werd in de aanvraag enkel gewezen op de scholing in België. Hiermee blijkt nog niet dat de minderjarige ook duurzame sociale banden heeft opgebouwd in België. Verzoeker beriep zich in dit verband in zijn aanvraag ook geenszins op een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM indien hij de aanvraag via de reguliere procedure vanuit het buitenland zou moeten indienen. Alleszins weerlegt verzoeker de beoordeling ook niet dat hij, gelet op zijn nog jonge leeftijd, beschikt over een voldoende aanpassingsvermogen wat betreft de taal en het onderwijs in het land van herkomst. In de voorliggende omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing is te beschouwen als een ongerechtvaardigde inmenging in zijn privéleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.13. Wat de aangehaalde schending van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het VN-Kinderrechtenverdrag betreft, en daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze artikelen, stelt de Raad vast dat uit de voorgaande bespreking blijkt dat verweerder wel degelijk het hoger belang van de minderjarige verzoeker in overweging heeft genomen bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden en dat verzoeker de motieven daaromtrent op geen enkele wijze weerlegt. Rekening houdend met de voorziene motieven blijkt niet dat verzoekers gezinseenheid of zijn scholing en ontwikkeling in het gedrang komen als gevolg van de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich bij het aanhalen van deze belangen tot loutere beweringen die hij niet op enige concrete wijze aannemelijk maakt. Hij verwijst naar *'studies'* die zijn beweringen zouden staven, maar voegt dergelijke studies helemaal niet bij zijn verzoekschrift. Evenmin betreft hij deze op zijn persoonlijke situatie. Verzoeker beroept zich trouwens hoofdzakelijk op elementen die hij in zijn aanvraag niet aanbracht als buitengewone omstandigheden, wat afbreuk doet aan de ernst van zijn huidige kritiek nu hij deze elementen aanvankelijk zelf niet voldoende gewichtig heeft geacht om te ontwikkelen in zijn aanvraag. Hierdoor kan hij het bestuur ook niet dienstig tegenwerpen hiermee onterecht geen rekening te hebben gehouden. Verzoeker maakt de schending van het de door hem aangehaalde bepalingen van het VN-Kinderrechtenverdrag niet concreet aannemelijk.

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS